

[Christmas Møller.]

man, efter at man har givet denne Harmonikaparagraf, som enhver handlende, enhver Virksomhed saa at sige vil komme ind under, at der skal gives dem Lejlighed til en Domstolsafgørelse, og denne Domstolsafgørelse er endelig.

Saa kommer den da ind under Tilsynsraadet. Dette bestaaar af 16 Medlemmer. Det er jo ikke usnedigt lavet, naar Handelsministeren gerne vil have Magten over det hele. Det ene Medlem vælges af Kongen, det vil sige, det vælger Handelsministeren, det er Formanden; dernæst vælges 4 Medlemmer af Ministeren.

Om disse fire gælder der det snedige, at de helst ikke skal have Forstand paa det, de har med at gøre. De skal ganske vist have nationaløkonomisk eller polyteknisk Uddannelse; men jeg tror, man kan sige, at dette dog ikke giver et saadant Begreb om disse Ting, at det ikke skulde kunne lykkes Ministeren at finde nogle, der ikke har Forstand paa det. Men de skal ligefrem manifestere, at de ingen Forstand har paa det, thi de maa ikke være Indehavere eller Ledere af en Erhvervs virksomhed, der kan blive berørt af denne Lov, heller ikke være Direktører, Bestyrelses- eller Repræsentatskabsmedlem i en privat Bank. Der manglede næsten blot, at de heller aldrig maa have været det.

Men hvis vi saa spørger: kan de paagældende ikke have store økonomiske Interesser, selv om de ikke er Direktører eller Bestyrelsesmedlemmer? Kan de ikke have samme Interesse, hvis de er Aktieejere eller paa anden Maade har nøje Tilknytning til en Virksomhed? Selvfølgelig kan de det, og saa kan man ikke se denne Bestemmelses Nytte.

Men altsaa, den højtærede Handelsminister kommer op paa at have fem Medlemmer. Saa vælger Rigsdagen fire, det vil sige, at Handelsministeren tager de to, saa er han kommet op paa syv. Saa vælger de samvirkende Fagforbund tre. Jeg kan ikke tænke mig andet end, at det bliver nogle, som har nøje Tilknytning, i hvert Fald har Sympatier tilfælles med Handelsministeren. Saa er vi oppe paa ti. Det vil sige, at med Hensyn til dette Udvalg har den højtærede Handelsminister, hvis det skulde blive ham, der nedsatte det — derfor kan jeg aldeles ikke forstaa, at man kan udtale sig sympatisk bl. a. om dette Afsnit af Lovforslaget —, paa Forhaand givet sig selv fuldkommen Hals- og Haandsret over hele dette Spørgsmaal. 10 af 16 er det absolutte Flertal, og jeg kommer senere til, hvordan jo oven i Købet

syv indenfor dette Udvalg skal kunne træffe i alt Fald meget betydelige Bestemmelser.

Hvis saadan en Virksomhed tages under Behandling af Tilsynet, men man ikke mener, at den paagældende Virksomhed er repræsenteret i Raadet, kan Ministeren for Handel og Industri efter Indstilling fra vedkommende Erhvervsorganisation tage en Repræsentant for den paagældende Erhvervsgren med til Behandlingen, men Flertallet bevares. Naar man tager tre af de samvirkende Fagforbund, tror jeg nok, man i Almindelighed kan sige, at saa vil det paagældende Fag eller den paagældende Virksomhed eller Erhvervsgren nok være repræsenteret, men ikke tilfredsstillende.

Jeg kommer dernæst til § 3. Jeg skal ikke gennemgaa den i Enkelthederne, men disse Paragraffer Indhold viser hele Tendensen. Af denne Paragraf fremgaar det, at dette Tilsynsraad har en altudøvende Bestemmelse. De Virksomheder, som falder ind under Tilsynsraadet, skal afgive deres Regnskab; men hvis dette Regnskab ikke passer Handelsministeren eller hans 10 Medlemmer af Tilsynsraadet, skriver man bare til Virksomheden, om den nu vil lave dette Regnskab saaledes, som det passer Handelsministeren. Og hvis der nu ikke af den paagældende Virksomhed er blevet givet alle de Oplysninger, der kunde gives, ja, saa kan Raadet foranstalte Eftersyn af Virksomhedens Bøger og Forretningspapirer og Lager. Saa kan det forlange, at Statsprøveanstaltens Direktør skal have alle de Oplysninger, der kan være Tale om, ogsaa om Forretningshemmeligheder, men han skal selvfølgelig holde det fortroligt, naar det er Hemmeligheder.

Dette vil altsaa sige, at man i § 1 skaber en Paragraf af harmonikaagtig Karakter, saaledes at alle Virksomheder kan komme ind derunder; man skaber — hvis man faar Loven vedtaget i den nuværende Regerings Tid, men det gør man jo ikke, og saa bliver den ikke vedtaget i den næste Regerings Tid, det har vi jo Eksempel paa i hvert Fald fra 1920 —, man skaber i § 2 et Raad, hvis Flertal man giver absolut socialdemokratisk Farve; man giver endelig i § 3 dette Raad Ret til at kræve alle de Oplysninger, der kan være Tale om.

Og saa siger man i § 4, at naar Raadet har faaet disse Oplysninger, videresender det dem til Rigsdagen. Hvem skal have disse Oplysninger? Er det den højtærede Formand? Jeg er overbevist om, at Formanden noksom skal betakke sig for at faa for mange af den Slags Oplysninger, han har nok at gøre her i Salen. Hvem er det, der skal